

for Forsikringsraadet skal lønnes med 4,800 Kr., stigende til 6,000 Kr. Da denne Post bør besættes med en Mand af fremragende Egenskaber og Kundskaber, og da der altid vil være Rift om de faa Mænd, som egne sig til at beklæde denne Stilling, saa at der vil blive budt dem en høj Løn som Direktør eller Aktuar i et Selskab, maa det anses for aldeles nødvendigt at give Formanden en Løn, der er adskilligt højere end 4,800 Kr.—6,000 Kr. Udvalget stiller Forslag om, at Lønnen sættes til 8,000 Kr., stigende til 10,000 Kr. (Nr. 37 og 38). Det tilføjes, at Loven overhovedet ikke skal berede Statskassen nogen Udgift, som ikke dækkes ved den Afgift, som Selskaberne ifølge § 56 skulle yde til Staten. Denne Afgift er foreslaaet fastsat til 2 pro mille af Præmieindtægten i et Aar. Den 1ste April 1900 var det sidste Aars Præmieindtægt for alle her i Landet virkende Selskaber ifølge Min. Tid. B. 1901 S. 95 paa lidt nær 11 Mill. Kroner. 2 pro mille heraf er 22,000 Kr., hvilket Beløb maa anses for tilstrækkeligt til at holde Statskassen skadesløs. I Ændringsforslag Nr. 43 foreslaar Udvalget en ny Affattelse af § 56, i det væsentlige gaaende ud paa, at ogsaa Statsanstalten bør betale Afgiften, eftersom ogsaa den har Interesse i det lovordnede Forhold, samt — ved Indskydelse af Ordet „direkte“ — at Afgiften ikke skal betales af Genforsikringer her i Landet.

§ 55 giver Adgang til at indanke enhver af Forsikringsraadet truffen Afgørelse for Indenrigsministeren, hvis Afgørelse er endelig. Dertil føjes en Bestemmelse om, at det under Forudsætning af Gensidighed kan besluttes, at Forsikringsraadets Afgørelser angaaende et her i Landet virkende dansk, svensk eller norsk Selskab skulle kunne forelægges en sagkyndig Myndighed, bestaaende af et lige stort Antal danske, svenske og norske Mænd, til *Udtalelse*.

Da det maa forudsættes, at Indenrigsministeren som Regel vil følge den af en saadan Myndighed gjorte Indstillin-

tør det antages, at Ministerens Afgørelse vil blive truffet paa sagkyndigt Grundlag.

For at tilvejebringe et lignende Grundlag, *forinden* denne Bestemmelse kan træde i Kraft, foreslaar Udvalget under Nr. 41, at et Selskab, som paaanker Forsikringsraadets Afgørelse, skal kunne forlange Sagen, forinden endelig Afgørelse træffes, forelagt for et Nævn til Erklæring. Adgangen dertil bortfalder dog for danske, norske og svenske her i Landet virkende Selskaber, naar § 55, 2det Stykke, er traadt i Kraft.

Udvalget er enigt i Bestemmelsen om *Lovens Omraade* i § 57, for saa vidt som visse mindre Selskaber bør undtages fra det tilsigtede Tilsyn m. v. Men man foreslaar dog — under Nr. 44 — en Ændring, hvorefter det skal bero paa Indenrigsministeren efter Forsikringsraadets Indstilling at bestemme det modsatte for et eller andet Selskabs Vedkommende. For at gøre det muligt at træffe en saadan Bestemmelse foreslaas det endvidere, at alle Selskaber af den omhandlede Art skulle gøre Anmeldelse overensstemmende med Reglerne i § 12. Øjemedet hermed er netop at værne om Smaafolks Tarv, idet slige Selskaber fortrinsvis eller udelukkende ere beregnede paa at søge Tilgang blandt saadanne, og idet der let kan gaa megen Svindel i Svang, naar Myndighederne ikke have *Adgang* til at blive bekendte med Selskabernes Plan og Virkemaade.

Til § 57 foreslaar Udvalget endvidere under Nr. 45 en Tilføjelse, hvorefter Indenrigsministeren kan tillade nu bestaaende Selskaber, som i Forbindelse med anden Virksomhed — saasom Sparekassevirksomhed — drive en under Loven hørende Virksomhed, at fortsætte hermed, samt gøre Indskrænkning i Lovens Anvendelse for deres Vedkommende.

Naar det i Ændringsforslag Nr. 51 foreslaas at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til, ogsaa at tilstede Afvigelse fra Reglerne i § 35, er Grunden dertil den, at det, praktisk set, kan blive uoverkommeligt for et Selskab, der driver